wad nii kalgid ja waljud, et eſite ta wiſt küll teiſt wiiſi ei tee. Ma annan ſulle nõu: tule mõneks päewaks minu juure, ſeni kaua kui ſu iſa weel natuke jahtub. Minu wanemad ſaawad ſind rõõmuga wasta mõtma ja ſind kui oma tütart hoidma. Aeg ſaab pikka mööda nõu andma ja ehk ka ſind oma iſaga jälle ära lepitama. Mis ſa arwad ſeſt?"

Anu wiiwitas natuke. See mõte tõeste iſamajaſt wälja miſſina oli tal wäga raske ja kibe. Ta tõuſis äkitſelt üles ja läks taha kambri. Iſa oli laua ääre istunud, käed ſilmade ees.

„Armas iſa", palus Anu käſja iſa poole tõstes wäga ſüdameliku häälega, „ära lükka mind mitte eneſeſt ära ja kuula mu palwet, mis mina ſu ette panin! Ära aja mind mitte ſelle päraſt majaſt wälja! Ma palun ſind kõigeſt ſüdameſt ja hingeſt."

„Kas jätad oma jonni järele ja laſed Mardi Mart olla?" küſis iſa kõwa häälega ja pool pilgates.

„Armas iſa", wastas Anu weel enam paludes, „ma ei wõi mitte ſeda teha, mis wastu mu ſüda tõrgub — —"

„Noh, ſiis mine, kuhu ſa tahad ja tee, mis ſu meeleſt hää on", hüüdis iſa jälle ueste wihaſſe ſattudes.

Anu nägi ära, et ſiin midagi ei wõinud parata. „Noh, ſiis Jumalaga!" hüüdis ta ueste nutma hakates iſale, tagaſt kambriſt wälja miſnues, aga ſee ei näbtud ſeda tähele panewat.

„Jah, Mart, ma tulen ſinuga ühes, ſeſt ühte kohta pean ma ometi minema ja kusgil öömaja leidma", ütles Anu ette kambri astudes Mardile.

Weerand tundi päraſt oli Anu oma asjakeſed kokku pannud ja ſõitis Mardi ſeltſis kibedaid ſilmapiſaraid walades kodust ära Mardi omanduſe, Salgu talu, poole. Kartuhwli-panejateſt mööda ſõites hoidis Anu oma nutuſt nägu warjul. Aga Tiiuſt tüdruk küſis eemalt: „Noh, kuhu nüüd, Anu?"

„Sõidan mõneks päewaks Mardi ja tema wanemate uut kohta waatama", kostis Anu ennaſt rõõmſaks ſundides, et ſulane ja tüdrukud milleſtgi aru ei ſaaks. „Jumalaga!"

„Jumalaga", ütleſiwad töötegijad ja wanger ſõitis edaſi.

Mart oli Anuga lapſe põlwes ſagedaste ühes olnud, ſelle pärſt ei olnud ſee ſõitmine nende meeleſt juſt mitte ime aga

ſiiski oli ſee neile aru ſaamata, miks Anu juſt nüüd kewadiſel ajal koduſt mitmeks päewaks ära läks ja päälegi nii äkitſelt ja ilma et ſeda eſine oleks ütelnud. Muidu aga oli kõik ſee aſi ükſi peremehe, Anu ja Mardi wahel ſündinud, ja keegi teine ei olnud ſeſt sõnakeſtgi kuulnud.

Peremees iſe oli näo laua ääres käte ſiſſe katnud ja istus nüüd hulga aega ſääl, ega läinud kubugi wälja, ja ei pannud tähelegi kui Anu juba ära oli läinud.

(Jutu lõpetus tuleb tulewal aastal).

Kalendri lugejatele.

Ärge pange pahaks, armſad Kaſuliſe Kalendri ſõbrad, et jutuga ſee kord pooleli jäin. Aga mis parata, kui ruum ei luba, ehk küll iſegi hää meelega ära ütleksin, kuda Mardi ja Anu käſi edaspidi käis. Peate ſiis ſellega kuni tulewa aastani kannatama. Juba mitu aastat järgi mööda astun ſiin tähtraamatus Teie ette, ja ſelle päraſt loodan, et lugejatel minu wastu nii palju kannatuſt on, et wõiwad kord järge oodata, ehk küll iga aasta olen ühe täieliſe jutu ära kõnelenud. Muidu ſaadan ja ſoowin kõigile Eesti wendadelle tuhat terwiſt. — Waheajal olen jälle wäga kaugel maal teed käimas olnud ja annan ſiin kõigile reiſilugude armastajatele teada, et ma oma teekonna üles kirjutan ja trükkida laſen. Wõib olla, et mõnel luſt on lugeda ja kuulda ſaada, kuda inimeſed ka wõerastes maades elawad ja mis ſääl muidu weel näha ja kuulda on. Mis inimene on iſe näinud, ſee on ikka palju lõbuſam jutuſtada ja ka lugeda, kui ſee, mis muidu kirjadeſt ümber pandakſe. Minu tee wiis mind reiſides Poola, Saksa, Austria, Italia, Tiroli, Baieri, Sakſeni, Ungria ja mitmeſt muuſt wäikſemaſt maaſt läbi, ja olen nendes maades mõndagi näinud, mis ka teistele, kel eneſtel wõimalik ei ole ſeda kõik näha ſaada, teaduſe ja lugemiſe wäärt on. Weel kord kõikidelle terwiſt! Teie wana tuttaw **K. A. H.**